

Sci

I. R. E. N.

SANDRA COROIAN

Quantum

© 2016 Sandra Coroian
© 2016 Quantum Publishers

Desene: Sabina Podaru

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-3-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COROIAN, SANDRA

I. R. En. / Sandra Coroian. - Domnești : Quantum Publishers, 2016

ISBN 978-606-94205-3-9

821.135.1-31

Tipărit în România

I. R. EN.

SANDRA COROIAN

*Mulțumesc celor care m-au dezamăgit și mai ales celor care
mereu au crezut în mine. Sunt o pasăre Phoenix care se va
ridica mereu din propria-i cenușă.*

CEHEL

JASON

Cod: Iris/

Începutul interzis reprezintă o constantă.
Negarea acestei constante duce la încălcarea codului.

MUNDI - Promised Land

Mundi. Zona centrală. Orașul inimă unde tranzacțiile dintre comercianți sunt în floare, unde traficul de tot felul de obiecte, arme, mâncare, substanțe, chiar și oameni, e la el acasă.

Mundi. Orașul tuturor posibilităților. Promised Land, cum l-ar numi unii care trăiesc cu impresia că odată ajunși aici au scăpat de sărăcie. Oameni simpli care trăiesc după cod. Trăiesc pentru cod. Codul a devenit noul lor Dumnezeu, iar Dumnezeul, doar o entitate uitată.

Există 5 coduri. Cod: Iris/, <Tel`hel>, =Mien, [Dai-kim] și //:Pastel, reprezentând începutul despre care ne este interzis să vorbim, și sacrificarea unanimă. Mi-aș dori să le pot respecta. Mi-aș dori să le pot găsi un înțeles logic, dar pentru mine rămân doar niște simple denumiri și semne. Ah, da, mi-ar plăcea poate unul, =Mien, dreptul de a-ți lega sufletul de o altă ființă. Cu toate că prea puțini au reușit să obțină acest lucru. E tot o chestie politică. Totul trece prin mâinile celor 5 Supremi care au „creat” tot sistemul ăsta. Fiecare oraș. Fiecare părticică a lumii, codurile, totul!

Mundi. De unde a pornit totul.

Pentru a intra în oraș, în sectoare, în clădiri, sau pentru a le părăsi, ai nevoie de acces. Tot cei 5 Supremi, decid cui i se acordă acest acces, astfel încât poți avea norocul de a rămâne constant în același oraș, pentru tot restul vieții. E un lucru înfiorător, dacă stai să te gândești. Dacă încalci vreun cod, ți se limitează accesul sau ți se ia, dacă săvârșești o crimă, ți se ia accesul și ești închis pe viață. Cum ar fi să pleci dintr-un oraș unde ai familie, să ajungi în altul și să faci ceva interzis care te blochează acolo pe vecie? Inimaginabil.

Eu mă pot considera norocoasă. Acum câțiva ani am primit acces nelimitat. Nu spun că e definitiv. Oricând se

poate schimba situația. Oricând cei 5 Supremi mă pot tăia de pe listă. Pun pariu că te întrebi de ce am primit acces nelimitat, cu ce sunt eu mai specială? Nu sunt. Cel puțin eu consider că nu sunt. Poate a fost vorba de noroc.

Pe când aveam 14 ani, locuiam cu părinții mei în orașul Huei. Mergeam la școală, aveam prieteni. Un oraș simplu cu o populație de 33.100 locuitori. Cred că pe atunci eram un copil fericit, normal. Iubeam Huei-ul, dar în curând lumea mea avea să se schimbe complet. Poate am avut noroc că eram mai inteligentă decât majoritatea colegilor mei, și asta nu pentru că o spun eu, ci pentru că așa arătau statisticele Mediatorilor. Ah! Mediatorii! Dar asta e altă poveste, o să mă ocup de ea mai târziu. Așadar, pentru că Mediatorii au constatat că posed o inteligență cu mult peste cea a copiilor de vârsta mea, s-au decis să îmi contacteze părinții. În acea toamnă i-am văzut pentru ultima oară. Într-o noapte am părăsit Huei-ul și nu m-am mai întors niciodată. De ce, dacă tot am accesul necesar?, vă întrebați. Uite așa, deoarece în momentul în care eu am părăsit acel oraș, s-au făcut niște acorduri, s-au semnat acte confidențiale și, din câte am aflat eu pe parcurs, părinții mei au primit o sumă destul de frumoasă pentru a „nu crea probleme”. Pe scurt, să se facă nevăzuți și să uite de existența mea.

Eu mă gândeam că plec în excursie, într-un fel de tabără. Nu am realizat pe atunci ce se întâmpla. Am plecat fericită, fluturând mâna cu entuziasm, în timp ce părinții mei s-au întors cu spatele și au intrat în casă. Mă gândeam că deja le era prea dor de mine și nu suportau să mă vadă plecând. Cine știe?

Prima oprire, primul oraș străin, primul teritoriu în care am pătruns a fost LaiDakam. Complet diferit de orice văzusem eu până atunci. Un oraș nisipos, fără pic de verdeață și niciun fel de clădire sau casă. Nu înțelegeam ce căutam acolo. M-am gândit că poate suntem doar prin trecere. Era un fel de deșert vast cu dune, peste dune, pes-

te dune, cât vedeai cu ochiul. Mașina se oprise brusc în mijlocul neantului. Unul dintre Mediatori îmi făcuse semn să cobor. Am rămas nemișcată preț de câteva clipe, neînțelegând ce vrea de la mine. Mediatorul care stătea lângă mine m-a împins afară din mașină, a închis ușa și a luat-o la goană. Tu ce ai fi făcut în locul meu? Ai fi plâns? Ai fi urlat? Ai fi luat-o la fugă după mașină? Nu avea sens. Știam și eu asta chiar dacă eram doar un copil de 14 ani. Am rămas neclintită în locul în care am căzut și am așteptat. Priveam dunele care păreau să se miște, dar știam că e doar o iluzie din cauza soarelui puternic. La un moment dat, am auzit un sunet ciudat. Ca un fel de mecanism cu presiune. M-am ridicat și am realizat că în fața mea se ridica mareață o clădire sticloasă. Nu am făcut niciun pas, nu am schițat nimic. Din spatele unei uși care s-a deschis automat precum cea unei nave, a apărut o femeie. Înaltă, brunetă, părul prins în coadă, ochelari, halat alb, impecabil. Am presupus că e medic.

Intuiția nu mă înșelase, aveam să aflu mai târziu că era un Healer. Healer... Cum să îți explic mai pe înțelesul tău? Un fel de savant care are un IQ inuman de mare și care este instruit în investigarea manifestărilor fiziologice și intelectuale ale unei ființe umane. Da, complicat. Femeia a continuat să pășească spre mine. Chiar era înaltă. M-a impresionat statura ei, dar era și normal, eram doar un copil. Mi-a zâmbit, apoi mi-a întins mâna pentru a o urma. Am urmat-o fără să ezit nici măcar o clipă, fără să simt vreun fel de teamă sau îndoială.

Aerul rece care mi-a străpuns trupul, odată cu intrarea în clădire, m-a făcut să-mi retrag mâna. Femeia mi-a zâmbit din nou și m-a tras după ea. N-aș putea descrie prea bine locul acela, erau doar niște pereți albi, un fel de tunel luminat de neoane imense. Pașii femeii răsunau cu ecou pe podeaua metalică. Purta niște pantofi roșii, cu toc foarte înalt, cred că așa se explica și înălțimea ei. Ne-am oprit

brusc. Am scos capul de după ea ca să văd că ne aflam în fața unui panou pe care apăsa haotic cu degetul arătător. S-a deschis o altă ușă și am pășit în încăperea. Acolo se afla o altă femeie pe care am auzit-o spunând.

— Mulțumesc, Rais.

— Nu aveți pentru ce, doamnă Comandant.

„Doamnă Comandant”, îmi repetasem în minte în timp ce femeia pe nume Rais părăsea încăperea, lăsându-mă singură cu doamna Comandant. Tipa mi-a zâmbit, și mi-a făcut semn să mă așez. Am executat, așezându-mă pe scaunul din fața ei.

— Știi unde te afli? mă întrebă.

— Uh... Da... în LaiDakam, i-am răspuns eu intimidată.

— Da, ai dreptate, suntem în LaiDakam, dar mă refer la locul acesta, știi unde suntem?

— Nu, îmi pare rău.

Cuvintele au ieșit aproape șoptite. Nu îmi plăcea când nu știam să răspund la o întrebare, mă irita.

— Adevărul este că nici nu ai avea cum să știi. Vezi tu, Cehel, noi suntem o organizație foarte precaută, astfel încât nu mulți știu de existența noastră. Poate că e mai bine așa. Mai bine pentru oameni, înțelegi tu?

— Înțeleg.

Adevărul e că nu înțelegeam nimic din ceea ce îmi spunea.

— Știi de ce te afli aici?

Doamna Comandant și-a împreunat mâinile și a zâmbit și mai larg.

— Am... am fost trimisă într-o tabără specială?

Eram atât de nesigură de răspunsurile pe care le dădeam încât îmi venea să intru în pământ.

— Tabără... specială... hm!... Cehel, ești atât de norocoasă că te afli aici. De fapt, suntem atât de norocoși să te avem. Ești ceva aparte, dar îți vei da seama și tu în curând.

Cam de acolo a pornit totul. Mai repede decât am putut să îmi dau seama, devenisem o piesă importantă în planul doamnei Comandant Helen și a sistemului. Intrasem în programul de instruire și informare, susținut și supravegheat de Healer-ul Rais. Acolo am învățat despre absolut tot. Am învățat câte sunt ascunse de oameni și cât de mult sunt ținuți în umbră. Am învățat despre cele 5 Coduri și despre existența celor 5 Supremi. Despre accese sau, mai bine spus, lipsa acceselor. Despre orașele puternice și importante, despre cele mai puțin importante, despre exilați, despre reproducerea controlată, despre legi, despre interdicții, responsabilități și atribuții. Despre fragilitatea poziției noastre în sistem și despre al 5-lea cod "///:Pastel", de care mi se reamintea ori de câte ori se vorbea despre încălcarea vreunei reguli, a scurgerii de informații sau a vreunei catastrofe. Am învățat despre cum funcționează lumea în care trăim și în ce fel de iluzie trăiește lumea. Mi s-a spus despre I.R.En., dar nu și ce înseamnă. Din câte am înțeles pe atunci și din câte pot deduce acum, I.R.En. e un fel de sistem. Nu știu ce face. Nu știu care îi este scopul sau cu ce scop a fost conceput. Nu era prima oară când auzisem despre I.R.En.

Nu îți imagina că am învățat totul atunci, în ziua în care am ajuns în LaiDakam. Nu, asta s-a întâmplat pe parcursul a câțiva ani buni. Da, aproape toată adolescența am trăit-o în LaiDakam, în clădirea de sticlă, cum îmi plăcea mie să îi spun. Când am împlinit 18 ani, am dat examenul de devotament și loialitate. Sună ciudat. De fapt, prioritățile mi-au fost reprogramate. Sunt tot eu, toate amintirile mele sunt intacte, dar odată cu examenul de devotament și loialitate, prioritatea mea numărul 1 a devenit îndeplinirea misiunilor și a scopurilor sistemului, indirect a celor 5 Supremi. Am fost transformată într-o unealtă. Acum înțelegi și de ce am acces nelimitat. După ce ai auzit pe scurt povestea inițierii mele, ai considera că sunt norocoasă sau

blestemată?

La 20 ani, am primit prima misiune oficială. Doamna Comandant Helen, a considerat că sunt pregătită să ies pe teren. Atunci mi-am întâlnit Mediatorul personal. Jason. Nu există pe lumea asta Healeri fără Mediatori. Mediatorii sunt ca un fel de extensie a ființei tale. La început, când mi-a spus doamna Comandant Helen că urma să fiu însoțită, am strâmbat din nas. Ba chiar am protestat. Îmi aduc aminte că am ridicat pentru prima și ultima oară tonul la doamna Comandant Helen.

— NU AM NEVOIE DE O MUMIE AMBULANTĂ! Ce? Nu sunt destul de competentă? Credeți că nu mă voi descurca singură?

— Domnișoară Cehel. Trebuie să-ți reamintesc cu cine vorbești? mă întrebuse doamna Comandant Helen pe un ton apăsător.

— Îmi cer scuze, doar că... Nu apucasem să termin.

— Nu am de gând să mai aud niciun fel de cuvânt în legătură cu acest subiect. Jason te va însoți pretutindeni, fie că îți convine, fie că nu. Astea sunt regulile, ai face bine să te adaptezi. În cazul în care nu o vei face, voi fi nevoită să te reevaluez. S-ar putea să fii considerată nepregătită pentru misiunile de pe teren. Nu cred că îți dorești asta.

Și așa s-a încheiat acea discuție inconfortabilă. Am plecat din LaiDakam, însoțită de Jason, spre a-mi îndeplini prima mea misiune. Și după cum spuneam la început, destinația era Mundi. Orașul de unde a început totul. Viața mea. Orașul în care am revenit după 8 ani.

Misiune 1

Strângerea informațiilor necesare. Identificarea subiectului în cauză. Extragerea subiectului din orașul Mundi.

Ajunsesem pe la miezul nopții în inima orașului Mundi. Mi s-a părut extraordinar pe atunci. Liniștit la bariere, plin de forfotă în interior. Eu una mi-aș fi dorit să putem sta undeva, la margine. Eram obișnuită cu liniștea din LaiDakam. Mundi mi se părea prea plin de viață. Nu s-a putut. Am primit instrucțiuni exacte, stricte, cu locul unde trebuia să ne cazăm, cât aveam să stăm acolo și care erau următorii pași. Jason avea să împartă camera cu mine. Asta mă scotea din minți. Nu știu cum aș putea să-l descriu pe Jason. Jumătate om, jumătate mașinărie, sau ceva de genul acesta. Era oricum „programat”, la fel ca toți ceilalți Mediatori, să fie lipsit de „sentimente”, dacă vrei să le spunem așa. Mediatorul avea un singur scop. Să recruteze, în primul rând, iar în momentul în care aveau să fie avansați, deveneau însoțitori, protectori sau un fel de bodyguarzi.

În prima noapte petrecută în Mundi, nu am avut somn. Poate entuziasmul primei misiuni, emoțiile și gândurile care mă acaparaseră. Am decis să mă ridic din pat și să mă mai uit peste date, peste profilul subiectului pe care trebuia să îl găsesc. Date peste date, fără nimic concret. Era ca și cum aș fi pornit în căutarea unui ac în carul cu fân. Nu știam de ce trebuia să îl găsesc pe acest om, nu știam ce va urma după ce aveam să dau peste el. Trebuia doar să îl găsesc și să îl aduc înapoi în LaiDakam. Eram atât de obosită, încât mi se închideau ochii, dar nu aveam timp sau starea necesară să dorm. Am mai aruncat o privire peste caracteristicile subiectului. Bărbat, 1,80m înălțime, brunet, vârstă în jur de 40 ani, cicatrice pe gât, sub lobul urechii. Și cam atât. Niciun fel de poză, niciun fel de indiciu în legătură

cu locația aproximativă a subiectului, nimic. Am azvârlit dosarul, simțind cum încetul cu încetul mă ia durerea de cap. Am tresărit, ducând instinctiv mâna spre pistolul de pe masă. Era Jason. Își pusese o mână pe umărul meu, fără a spune nimic, iar în cealaltă ținea o ceașcă de porțelan. Nu i-am înțeles gestul. Nu am înțeles ce căuta treaz la ora aceea. Din câte știam eu, sau cel puțin din câte învășasem eu despre Mediatori, el era programat să funcționeze la anumite ore. L-am privit preț de câteva clipe, și m-am relaxat în cele din urmă. Mă irita prezența lui. M-am enervat și m-am răstit la el.

— Ce vrei? Nu ar trebui să dormi? Ce faci, îți încalci programul?

— Bea, a spus Jason sec.

A fost pentru prima dată când i-am auzit vocea. Nu eram sigură dacă puteau vorbi sau nu. Avea un ton plăcut, dar era rece ca piatra. Costumul pe care trebuia să îl poarte în mod constant îl făcea și mai inuman. Era confecționat din fibră de sticlă sau carbon, nu pot spune exact, de un alb impecabil, strălucitor, îi acoperea până și chipul, precum o cască de motociclist, dar mai mică, mulată aproape pe chipul său uman. Două linii luminoase îi marcau ochii și, în rest, nu se vedea nimic. Niciun fel de expresie, niciun fel de trăsătură. Nimic. Câteodată îmi era greu să cred că exista vreun fel de țesut sub acel costum. Am strâmbat din nas și am împins ceașca.

— Nu, mulțumesc.

— Te rog bea, Cehel.

— Pfff! Dar îți place să insiști! Nici măcar nu înțeleg care e treaba ta. Ești o chestie inutilă de metal! N-am nevoie de ajutorul tău, și dacă doamna Comandant Helen ar fi avut mai multă încredere în mine, ar fi văzut că nu am nevoie de tine.

— L-am privit, sperând că îl voi enerva și îl voi face să mă lase în pace.

— Cehel, bea, te rog. Semnalele tale vitale îmi arată că ești extenuată. Mai ai exact 11.5% energie, până când sistemul tău va ceda. Dacă dorești să îți continui cercetarea în această seară, trebuie să bei asta.

Și-mi întinse din nou ceașca.

— Acum ce faci? Mă examinezi? Ia mai lasă-mă dracului în pace!

M-am ridicat nervoasă și am tras direct în ceașca cu lichid, făcând-o să se împrăștie în zeci de cioburi.

Jason nu a schițat nimic. Nu a urlat, nu m-a amenințat, nu m-a raportat, nu a venit după mine. M-am întors în camera mea și am adormit instantaneu. A fost prima noastră discuție. Nu știam că vor mai urma multe altele din acel moment. Mă gândeam că odată întorși în LaiDakam, voi scăpa definitiv de el.

Dacă aș fi știut ce avea să urmeze!

Cod: <Tel' hel>

Însușirea bunurilor deținute de către sistem reprezintă o crimă. Crima se pedepsește prin interzicerea dreptului la viață.

Străzile din Mundi. Pline. Magazine, negustori, tarabe, șarlatani, criminali. Criminali pe lângă care trec zilnic copii, mame, bătrâni, tineri, fără ca măcar să realizeze că sunt în pericol. Dar de ei se ocupă alt departament. Noi suntem un fel de recuperatori, un fel de sanitari ai lumii. Sanitari ai lumii... Îmi place să mă gândesc că fac bine. Mereu am vrut să fac bine. Eram mândră de mine pe atunci. Simțeam că ajut în vreun fel lumea. Abia mai târziu aveam să învăț de fapt ce se întâmplă.

Primisem un pont la prima oră a dimineții, cum că ținta noastră se afla pe undeva prin piața de vechituri. Ce noroc! îmi spuneam. Știam că așa va fi și mai dificil. Mai ales că nu aveam idee despre cum arată subiectul. Jason mi-a făcut semn să înaintăm spre o cafenea cu ierburi. Ciudată locație. În interiorul clădirii nu se aflau decât bătrâni și femei. Ce căutam aici? mă întrebam, văzând mâna de oameni care nu se încadrau în descrierea pe care o primisem de la doamna Comandant Helen.

M-am uitat către Jason și i-am făcut semn din cap că subiectul nu are cum să fie acolo. El rămase pe loc și-mi făcu semn să-l urmez. Ce era asta? Un joc de-a v-ați ascunselea? Nu înțelegeam ce vedea Jason și eu nu. M-a condus prin niște holuri, am trecut de niște perdele, ne-am strecurat printre câțiva negustori, mergeam într-un ritm alert. L-a văzut? Jason înainta cu arma pregătită, iar în urma lui veneam și eu. Drumul era mult prea strâmt pentru a ne deplasa cot la cot. La un moment dat, Jason se opri brusc. Am făcut-o și eu pentru a nu mă lovi de el.

Pot spune acum că eram doar un copil viteaz. Dacă ar fi să mă întorc la acel moment, aș acționa complet diferit.

Nervosă pe Jason că nu schițează nimic, că nu îmi dă niciun fel de explicație pentru comportamentul său, am ieșit din spatele lui și am început să țip.

— Ce dracu crezi că faci, Jason? Încalci protocolul. Îmi încalci autoritatea. Nu ți-am dat ordin să acționezi! Crezi că așa vom reuși să facem ceva? Răspunde-mi, Jason!

El rămase neclintit, privind undeva în spatele meu. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. N-am apucat decât să privesc în urma mea, iar în clipa următoare l-am văzut pe Jason cum mă înșfacă și mă trânteste la pământ. În urma căzăturii nu a rămas decât ecoul unui schimb de focuri. În primă fază nu am realizat ce se întâmplase. Nu înțelegeam de ce mă strângea așa în brațe. Am dat să mă ridic, dar Jason m-a ținut pe loc și a spus.

— Cehel, nu încă. Trebuie să verific dacă subiectul mai reprezintă un pericol sau nu.

— Ce? Jason?

Am vrut să protestez, dar el mi-o luase înainte.

— Subiectul este inconștient și se pare că perimetrul e liber.

Spunând asta, mi-a dat drumul și s-a ridicat.

La câțiva metri de noi, un bărbat cu un turban în cap și fața acoperită, zăcea întins pe pământ. O teamă incontrollabilă mă cuprinsese și mi-am îndreptat privirea către partenerul meu.

— Jason, ce... Ce ai făcut? Ai încălcat al 4-lea cod! Ai încălcat codul [Daikim]!!!

M-am ridicat disperată, neștiind cum să procedez. În cazul încălcării codului [Daikim] era de datoria mea să raportez acest lucru direct celor 5 Supremi. Nu doamnei Comandant Helen, nu sistemului, ci direct celor 5 Supremi. Trebuia să iau o decizie. Prima decizie importantă din viața mea.

Cod: [Daikim]

Luarea unei vieți fără permisiunea sistemului sau a celor 5 Supremi. Viața trebuie protejată, prețuită, fără a avea dreptul de a o altera în vreun mod.

Înțelesesem chiar de pe atunci ce se întâmplase. Poate de asta îmi era și mai greu să iau o decizie. Jason cunoștea bine cele 5 Coduri. Au fost introduse în sistemul său de operare. Nu există nimic, niciun fel de motiv pentru care ar putea fi încălcat un astfel de cod. Să fi fost un glitch, un virus ce i-a intrat în sistem? Îmi spunem asta, dar nu o credeam. Jason mă trase după el într-un gang retras, departe de ochii celor curioși. N-a scos niciun sunet. Cred că realiza în ce ipostază mă pusese. M-am așezat lângă el și l-am întrebat:

— Jason... Ce s-a întâmplat? Ce a fost asta?

— Cehel, te-ar fi... omorât, a spus el pe un ton rece.

— Dar oamenii nu pot încălca acest cod! Este interzis!

— Ai stat prea mult cu Helen. Ai stat prea mult în La-iDakam.

— Doamna Comandant Helen! Îți este superioară! Cum îți permiți să vorbești așa?

Eram revoltată, dar lui Jason nu părea să îi pese.

— Este doar un titlu. Lui Helen îi place să controleze totul. La asta chiar se pricepe. Am fost surprins când am aflat că voi fi partenerul tău.

— Parteneri? l-am privit mirată. Ești doar un Mediator! La fel ca toți ceilalți!

— Asta te-a făcut ea să crezi, mi-a răspuns, ducând mâinile la ceafă și dezvăluindu-și chipul.

Am rămas tăcută preț de câteva clipe, parcă nevenindu-mi să cred. Era pentru prima oară când vedeam un Mediator în adevărata lui formă. Avea părul ciufulit de

culoarea nisipului. Ochi blânzi, verzi, și trăsături foarte masculine. Mă așteptam să văd un om jumătate robot, sau cu ochii ieșiți din orbite sau cine știe ce altă monstruozi-tate despre care ne mai povesteau părinții când eram mici. Jason a observat, probabil, că mă holbam, căci a spart tă-cerea.

— Ce e? Te așteptai la altceva?

— Nu, nu... adică... da, probabil. Mă așteptam să fiu o chestie metalică, m-am bâlbâit eu, iar el a râs cu putere.

— Și ce ai de gând să faci, Cehel?

— Nu știi, i-am răspuns sincer.

— Înțelegi de ce am făcut-o, nu? m-a întrebat, uitându-se în gol.

— Înțeleg circumstanțele, dar asta nu te-ar scăpa de pedeapsă. Credeam că voi, Mediatorii, aveți codurile bine întipărite în sistem. Credeam că nu ați putea încălca vreunul dintre coduri. Cum?

— Vezi tu, Cehel... nu toate lucrurile sunt așa cum par sau așa cum ți se spune că trebuie să fie. Există anumite căi prin care poți păcăli sistemul.

— Și tu? Tu ai păcălit sistemul pentru a-mi salva viața? Atunci Jason mi-a zâmbit pentru prima oară.

— Nu. Eu nu mă supun codurilor. Nu cred în coduri și nici tu nu ar trebui să o faci.

Acele cuvinte mi-au rămas întipărite în minte. A fost ceva ce m-a bulversat. Era ca și cum vorbea despre niște fantezii. Să negi codurile, e ca și cum ai nega viața. Cel puțin, așa vedeam eu lucrurile pe atunci. Ceva mă legase de Jason. Mă simțeam datoră pentru că mă salvase. Într-un mod bizar, Jason devenise mai important decât cei 5 Supremi. Dacă mi-ar fi auzit cineva gândurile pe atunci, aș fi fost deconectată de la sistem. Deconectată, uite un cuvânt interesant, nu?

Am rămas pe poziții până la apusul soarelui. Nu ne văzuse nimeni, nu trecuse nimeni prin zona în care se întâm-

plase delictul. Totul depindea de mine și de decizia pe care urma să o iau. Îmi era teamă. Mă temeam că doamna Comandant Helen avea să afle dacă mințeam, și atunci ajungeam să sufăr și eu aceleași consecințe. M-am frământat mult. Adevărul e că nici eu nu credeam în acele coduri. Nu le înțelegeam, cu toate că-mi doream asta, dar nu puteam vorbi cu absolut nimeni despre frământările mele. Țsta era războiul care se ducea în mine pe atunci și de fiecare dată când îl priveam pe Jason, care aștepta parcă să fie judecat, de parcă eu aș fi avut vreun drept asupra vieții lui, mă cutremuram și mă frământam mai tare.

M-a prins de încheietură și m-a oprit în loc.

— Cehel, nu te mai frământa. Alege ce ți se pare ție corect, nu ce ți s-a spus că ar fi corect. Ai o conștiință, e a ta. Nu e a lor. Poți face ce vrei cu ea. Eu, indiferent de decizia pe care o vei lua, sunt mulțumit că am reușit să-mi folosesc liberul arbitru. Știi ce e aia? Libertatea de a alege. Libertatea de a lua singur o decizie fără a te simți constrâns de consecințe.

— Asta ai făcut tu, Jason? l-am întrebat, sperând că răspunsul lui mă va ajuta să decid ce să fac.

— Da. Am ales să încalc codul pentru a te feri de pericicol.

— Spune-mi... bărbatul acela. Bărbatul acela era subiectul nostru?

Îmi era teamă de răspunsul pe care ar fi putut să mi-l dea.

— Conform analizei pe care am efectuat-o înainte de a trage, aș putea spune că 98% nu era cel pe care îl căutăm.

— Deci nu era el, am repetat ca și cum încercam să-mi confirm că încă mai aveam o șansă să repar totul.

— Nu era el, m-a asigurat încă o dată.

— Atunci de ce a tras? Ce l-a putut împinge să încalce unul dintre coduri?

— E posibil să nu facă parte din această comunitate.

Cred că și el a fost trimis într-o misiune. Mai mult ca probabil, era un om al subiectului.

— Deci, am pierdut și singura pistă care ne-ar fi dus la subiect.

— Nu neapărat.

— Cum adică?

— I-am scanat telefonul pe care îl purta la el și conform ultimelor convorbiri, interlocutorul lui, care probabil e subiectul nostru, se află undeva în partea de sud a Mundiului.

— În cazul ăsta, să mergem!

— Cehel, cum rămâne cu decizia pe care trebuie să o iei?

— Las-o așa momentan. Important e să găsim subiectul.

Cred că își dăduse seama că, odată plecați din gangul care ne adăpostise, nu îl voi mai judeca. Poate că așa am simțit eu că e uman. Poate așa am crezut că e corect.

Tot drumul până am ajuns în partea de sud a orașului am stat pe gânduri. Mă gândeam că, mai mult ca sigur, cineva a descoperit cadavrul bărbatului care încercase să mă omoare și Inspectorii orașului erau deja la locul faptei examinând totul, luând probe și declarații. Inutil. Doar oamenii de rând erau trecuți în sistem. Noi, Healerii, Mediatorii, Comandanții, făceam parte dintr-o organizare diferită. Și pentru că se știa că Healerii și Mediatorii nu ar putea vreodată comite o crimă, nici nu s-ar fi gândit să caute într-un altfel de sistem decât al lor. Trist. Poate astea sunt glitch-urile care dau ocazia criminalilor să comită crime.

Partea de sud a Mundiului era și mai îmbâcsită. Un fel de periferie a orașului. Ne-am oprit la o tavernă, am comandat câte ceva de mâncare și am studiat terenul. Partea proastă era că oriunde ai fi mers, nu aveai cum să nu ieși în evidență. Întreaga planetă cunoștea uniforma unui Healer și costumul „metalic” al unui Mediator. Mi-ar fi plăcut să

fi putut lua de undeva niște haine mai *de prin părțile locului*. Ar fi fost mai ușor. Dar astea sunt regulile. Noi suntem legea. Poate era doar un fel prin care cei 5 Supremi își doceau să bage frica în oameni. Nu aveam de unde să știi, nu întrebam niciodată.

Jason s-a apropiat mai mult de mine, ca și cum nu ar fi vrut să-l audă nimeni.

— Cehel, cred că suntem destul de aproape de subiect.

— De ce spui asta?

— Vezi bărbații ăia din colț? Ne aruncă priviri de când am venit. Am o vagă impresie că sunt oamenii subiectului.

— Am înțeles, i-am răspuns, ridicându-mă fără niciun fel de avertisment.

Știu. Eram nesăbuită și plină de ambiție. Eram neînfricată și dornică să fac dreptate. M-am ridicat brusc de la masă, mi-am scos arma din teaca de la șold și m-am îndreptat cu viteză spre cei doi bărbați ce șușoteau și despre care însoțitorul meu zicea că s-ar putea să fie oamenii subiectului. Pe unul dintre ei l-am lovit cu cotul în plex, înainte să își poată scoate arma, iar pe celălalt l-am împins până după o tarabă, departe de ochii martorilor. Cu o mână în gâtul lui și cu cealaltă amenințându-l cu arma, mi-am început interogatoriul.

— Spune-mi, șobolanule, unde ți-e șeful?

— Nu... Nu știu, nu știu nimic! se smiorcăia bărbatul.

— Spune-mi! am urlat, încercând să-l intimidez.

— Healer! Ce crezi că faci?

Apăruse și Jason, în cele din urmă. Îmi spusese Healer, deoarece în fața cetățenilor era strict interzis să ne folosim numele adevărate. Poate era și asta o formă de protecție.

— Taci din gură, Mediatorule! Trebuie să scot informația asta de la el și deja am pierdut timp prețios. SPU-NE-MI! UNDE E ȘEFUL TĂU? și l-am lovit cu brutalitate peste față.

Acum nu aș mai face-o, dar atunci nu îmi păsa.

— Ac... Acolo! Acolo! În clădirea aia înaltă! La ultimul etaj! a gemut bărbatul, în cele din urmă.

I-am dat drumul și am raportat.

— Aici Healer 20.017, avem un complice în zona de sud a orașului Mundi. Coordonate: 41 24.2028, 2 10.4418. Încheiat. Haide, Mediatorule! îi spun lui Jason, iar el mă urmează fără să stea pe gânduri.

În urma raportului meu, o patrulă avea să ajungă în scurt timp pentru a-l ridica pe complice. Noi o luaserăm la fugă. Clădirea cea înaltă se vedea de oriunde ne-am fi aflat. Din nou, ne-am strecurat prin mulțimea de oameni; nu păreau a fi impresionați de uniformele noastre sau de armele pe care le țineam strâns în mâini. Subiectul era deja conștient că suntem pe urmele lui. Mai mult ca sigur, complicitățile îi transmiteau informații despre noi, în timp ce ne urmăreau. Așadar, fiecare secundă era tot mai critică. Ajunși în fața clădirii am constatat că era părăsită. Nu voiam să raportez locația până nu eram sigură că suntem unde trebuie. M-am uitat spre Jason. Se pregătea s-o facă în locul meu.

— Nu! Ce faci? m-am repezit la el pentru a-l opri.

— Raportează...

— Nu raportezi nimic! Ești sigur că îl vom prinde? Dacă raportezi și ne scapă? Întâi să punem mâna pe el.

— Dar protocolul spune...

— Da, Jason, știi foarte bine care e protocolul. Dar același protocol mă constrânge să raportez crima pe care ai săvârșit-o, i-am spus tăios, luând-o din loc.

Jason m-a urmat, tăcut. Era conștient de situație. Aveam dreptate. Am început să urcăm scările, deoarece lifturile erau defecte. De mult nu mai văzusem o clădire atât de dărămată. Pereții erau spărți, treptele la fel, tavanul mai avea puțin și cădea pe noi. Geamurile erau sparte, doar ramele mai rămăseseră din ele, iar ușile birourilor, cel puțin așa am dedus eu pe atunci, că alea ar fi fost niște birouri, nu apartamente, erau smulse cu totul din țâțâni.

Ultimul etaj. Așa a spus complicele. Într-adevăr, sus de tot era o singură ușă, intactă. Era ca și cum acolo timpul se oprise în loc, creând o armură ce ferise zona de calamitatea care lovise cu un etaj mai jos. Jason scana perimetrul. Mi-a făcut semn că e liber și, fără să mai stau pe gânduri, am sărit ultimele trepte, am lovit cu putere ușa, lipind-o de perete, și am țintit arma. Inima mi-a înghețat preț de câteva clipe. Găsisem subiectul. Bărbatul fără poză, fără nume, pe care trebuia să-l dibuim. Nu cred că-mi voi putea șterge vreodată acea imagine din minte. Tipul stătea pe marginea ferestrei sparte, cu mâinile întinse orizontal ca niște aripi. Mi-a auzit pașii și s-a întors. Plângea. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Nu îmi puteam da seama dacă de teamă că se afla la acea înălțime, că îl găsisem, sau din cauza remușcărilor pentru ceea ce făcuse. Nu știam exact de ce era acuzat, nu era specificat în dosarul său. Știam doar că încălcase niște coduri și că trebuia să îl aducem în LaiDakam.

Am încercat să înaintez, dar bărbatul s-a apropiat și mai mult de margine, iar atunci l-am auzit pentru prima oară.

— Nu are niciun rost, Healer.

Nu înțelegeam la ce se referă, așa că nu am putut spune nimic, dar el a continuat ca și cum ar fi ținut un monolog.

— Nu ai cum să înțelegi... Faci parte din sistem. Nu știi de fapt ce înseamnă sistemul. Oh, scumpă Healer, dacă ai ști adevărul. Îmi pare rău că trebuie să trăiești în realitatea asta. Îmi pare rău că nu ai cum să realizezi ce se întâmplă de fapt.

— Despre ce tot vorbești? În numele districtului și a comandamentului celor 5 Supremi îți ordon să te apropii, Am strigat, țintindu-l cu arma.

— Nu pot face asta. Îmi pare rău, mi-a spus, plângând fără oprire, în timp ce s-a întors din nou cu spatele spre noi.

Aș fi vrut să mai negociez, dar am realizat că nu există

cale de întoarcere. L-am văzut pășind, iar în următoarea clipă m-am aruncat după el, prinzându-l de braț. M-a privit în ochi parcă implorându-mă să-i dau drumul. Îi puteam citi disperarea, teama, dar nu de a pica în gol, ci o tulburare bizară, de neînțeles. S-ar mai fi zbătut până s-ar fi desprins din strânsoarea mea, dacă nu l-aș fi injectat cu anestezic. Jason m-a ajutat să-l trag înapoi și m-a privit îngrijorat. Îi înțelegeam neliniștea. Nici eu nu aveam idee despre ce se întâmplă. Nu văzusem până atunci niciun om care să-și fi dorit să-și pună capăt zilelor. Am tras aer adânc în piept și, în cele din urmă, am raportat că subiectul a intrat în posesia noastră. Nu am dat detalii despre ce se întâmplase sau despre cum îl găsisem. Simțeam că ceea ce văzusem acolo trebuia să rămână doar între noi.

Am așteptat în același loc până la sosirea patrului care trebuia să ne recupereze. De la ultimul etaj puteam vedea întreaga zonă cu tarabe, cu oamenii care mișunau în stânga și în dreapta, iar la orizont, chiar în depărtare, se vedea bariera Mundiului. Un roz fad care licărea anemic, dând senzația că e mai mult decât o barieră, că ar fi un sistem organic. Am oftat adânc. Mă așteptam să fiu entuziasmată, să mă simt triumfătoare. Nu înțelegeam de ce nu mă puteam bucura de reușita misiunii. Fusese un succes. Poate încă mă frământa situația cu Jason. L-am privit, dându-mi seama că el mă analiza de ceva timp.

— Jason, de ce mă simt așa? Ar trebui să fiu fericită că am reușit.

Speram ca el să-mi dea un răspuns.

— Poate simți ceva. Știi, oamenii... adică oamenii ca tine, au instinct. Poate e instinctul care nu te lasă să te bucuri, mi-a răspuns vag.

— Instinctul?

— Da. E ca atunci când ești la răscruce de drumuri și nu știi pe unde să o iei, dar ceva din tine te împinge pe o anumită cale. Nu îți poți explica de ce ai luat-o pe acolo,

dar așa ai simțit.

— Instinctul...

Am mai repetat o dată, ca și cum cuvântul îmi era străin, în timp ce mi-am întors privirea către bărbatul care zăcea pe podea.

Am vrut să spun ceva, nici acum nu îmi mai aduc aminte ce. Nu apucasem, căci Helicopterul a ajuns în dreptul etajului la care ne aflam, zgomotul elicei acaparând totul.

I-am aruncat o privire nesigură lui Jason, în timp ce urcam cu subiectul în vehiculul aerian. Acesta își pusese deja casca, așa că nu îmi puteam da seama ce gândea. Mă simțeam ca și cum aș fi făcut ceva greșit. În Helicopter, în timp ce zburam spre LaiDakam, Jason a făcut un gest neașteptat. Fără să își întoarcă capul spre mine sau să îmi comunice intențiile, mi-a cuprins mâna și a strâns-o cu putere. Escortele care stăteau cu armele la piept în fața noastră nu au băgat în seamă gestul. Era ca și cum nu existam. I-am aruncat bărbatului o privire grăbită, dar el a rămas nemișcat, ținându-mă în continuare de mână. Iritată de gestul lui și nervoasă pentru că nu îi înțelegeam ieșirea, mi-am tras palma cu brutalitate, apoi mi-am întors privirea. Poate îi era teamă că urma să-l raportez. Poate ăsta era un fel de a mă implora să nu spun nimic. Pff! Dacă n-o făcusem până atunci, ce-l făcea să creadă că aș mai face-o? Atât de puțină încredere avea în mine? Atât de mult mă subestima?

Zborul părea să dureze mai mult ca de obicei, iar asta mă neliniștea. Îmi verificasem semnalele vitale de câteva ori și, de fiecare dată, vedeam cum pulsul îmi aleargă nebunește. Trebuia să mă stăpânesc. Trebuia să mă controlez până când aveam să ajungem în fața doamnei Comandant Helen. Altfel... Altfel avea să își dea seama că era ceva în neregulă cu mine. Am tras adânc aer în piept, am deschis ochii și am văzuta bariera LaiDakamului.

LaiDakam - Awakening

Odată cu aterizarea noastră, am fost informați că suntem așteptați în biroul doamnei Comandant Helen. Mi-am decuplat centura de siguranță, mi-am luat arma și m-am mai uitat o dată la subiectul care zăcea inconștient între cele două escorte. Jason mi-a pus mâna pe umăr.

Mă întrebam ce avea să urmeze. Să ne felicite? Să ne mulțumească? Să ne certe că am acționat total lipsiți de precauție?

Ușa biroului s-a deschis imediat ce ne-am apropiat de ea. Ne-am lăsat armele afară și am înaintat, fiind întâmpinați de doamna Comandant Helen, care zâmbea larg și ținea brațele deschise.

— Welcome! Welcome! spuse ea cu un accent ciudat. Prima ta misiune, Cehel, și te-ai descurcat atât de bine. Nu-i așa, Jason? S-a descurcat bine.

Continuase, făcând o piruetă. Se comporta extrem de ciudat. Nu o mai văzusem niciodată așa.

— Da, doamnă Comandant. Așa este. A îndeplinit misiunea. Misiunea a fost un succes, i-a răspuns Jason mecanic.

— Ha! Ha! Ha! Da, exact! Cehel. Știi de când suntem pe urmele acestui subiect?

— Nu, doamnă Comandant. Nu știu, i-am răspuns sincer.

Nu aveam prea multe informații. Nici măcar nu știam de ce trebuia să-l aducem în LaiDakam.

— Nu știi. Normal. De 4 ani! De 4 ani nenorociți ! Și tu, ha, ha! Și tu, la prima ta misiune, la nenorociții tăi de 20 ani, vii acasă cu subiectul. Formidabil.

Nu îmi puteam da seama dacă mă certa, mă aplauda, își bătea joc de mine sau era recunoscătoare. Mă iritau ges-

turile ei exagerate, teatrul ieftin pe care îl juca în fața noastră. S-a oprit brusc, văzând că nu reacționăm în niciun fel. M-a privit cu seriozitate, și parcă am văzut cum rânjește. S-a întors la biroul său și a apăsat un buton. În câteva secunde ușa s-a deschis în urma noastră și au intrat escortele doamnei Comandant, cărând subiectul pe brațe. Acesta dădea semne că își revine. Am rămas surprinsă când am observat câteva vânătași și zgârieturi pe unul dintre obraji. Oare de ce l-a adus acolo? mă întrebam, neînțelegând toată sceneta din care făceam parte, parcă fără voia mea.

Bărbatul s-a retras speriat. Mă privea cu aceeași privire disperată. S-a apropiat de mine și s-a agățat de piciorul meu, începând să vorbească cu o voce tremurată.

— De ce? De ce m-ai adus aici? De ce nu m-ai lăsat să mor? Healer!!!

Nu am apucat să-i răspund nimic, întrucât doamna Comandant Helen l-a lovit cu piciorul în piept pentru a-l face să se desprindă de mine, apoi a ațintit arma spre el.

— Doamnă Comandant, ce faceți? am tresărit, văzându-i gestul.

Oare voia doar să îl sperie?

— Cehel. Face parte din inițierea ta. Ai dus la capăt misiunea, acum vei învăța ce se întâmplă cu oamenii precum acest bărbat care trădează sistemul.

— Doamnă Comandant, este strict interzis să atentați la viața unei alte ființe. Codul [Daikim] spune...

— ȘTIU foarte bine ce spune codul, proasto!

Și cu aceste ultime cuvinte, Helen a împușcat bărbatul în cap. Luându-i viața. Încalcând codul [Daikim]. Sfidând legea și pe cei 5 Supremi. În acea zi s-a schimbat totul. În acel moment mi-am pierdut încrederea în Helen, în coduri și în sistem. Fără a schița nici măcar un gest de remușcare, femeia și-a chemat escortele. Au venit repede și au luat cadavrul bărbatului. Mă simțeam vinovată pentru moartea acelui om. El știa ce urma să se întâmple. Atunci am înțeles

și gestul lui Jason din Helicopter. Și el știa ce urma să se întâmple. Mă simțeam trădată, mințită, folosită. Mediatorul avea dreptate când a spus că instinctul a fost cel care mi-a dat de înțeles că ceva e în neregulă. Helen îl împușcase pe acel bărbat fără pic de remușcare, iar asta m-a făcut să înțeleg că nu a fost primul. Cine știe câte suflete a mai ucis așa. Cuprinsă de furie și poate inconștientă, m-am repezit la ea, cerându-i explicații.

— Ce a fost asta? Omul nici măcar nu a apucat să își demonstreze nevinovăția. Pentru ce era acuzat?

— Cehel, tu ești încă un copil. Mai ai multe de învățat până să realizezi de fapt cum merg lucrurile.

— Poți să mă împuști și pe mine aici, acum! Nu voi mai pleca în niciun fel de misiune care să aibă de a face cu așa ceva. Ai înțeles? Nu am de gând să fiu călăul nimănui. Misiunea mea ar fi trebuit să ajute sistemul, oamenii.

— Oh, draga mea, dar așa îi ajuți.

— Ori mă omori acum, ori îmi dai alte atribuții. Să se ocupe altcineva de mizeria asta, de minciuna asta!

Helen considera că sunt mult prea prețioasă pentru a mă ucide, altfel nu ar fi stat pe gânduri. Mi-a aruncat o privire urâcioasă și ne-a făcut semn să ieșim. Jason nu a schițat nimic pe tot parcursul schimburilor de replici, doar când am ieșit din aripa birourilor și-a dat jos casca și a vorbit.

— Mulțumesc, Cehel.

N-am înțeles la ce se referea, pe moment. Aproape că uitasem de cele întâmplate în Mundi. L-am privit nedumerită.

— Nu e în siguranță să vorbim aici. Te pot duce undeva, unde... se poate discuta liber. Departe de urechile Comandanților.

— Despre ce să vorbim, Jason? Cred că e evident, i-am răspuns iritată.

— Despre orice, despre tot.

— Nu există niciun loc unde să nu fim supravegheați.

— Ba da. Vino, șopti, și mi-a făcut semn să îl urmez.

Singurul loc în care doar Mediatorii aveau acces. Locul pe care am ajuns să-l iubesc și să-l consider un refugiu.

Seklestia - Truth

Nu știam că există un loc precum Seklestia. Nu mă învățasera despre asta. Poate nici nu ar fi trebuit să aflu despre acel loc. Mă temeam ca nu cumva să încalc vreun cod, dar mai apoi mi-am adus aminte de cele întâmplate în biroul lui Helen. Eram furioasă. L-am urmat pe Jason care chemase o mașină pentru a mă duce în Seklestia. Mă întrebam dacă nu cumva doamna comandant ne va urmări. Pe tot parcursul drumului am aruncat priviri în urma noastră pentru a fi sigură că nu suntem urmăriți.

— Nu ne urmărește nimeni, mi-a spus Jason din senin.

— Voiam să fiu sigură, m-am apărat.

— Unde mergem noi, Comandanții, Healerii, oamenii de rând, nu au ce căuta.

— Adică... ești pe cale să comiți un alt delict?

— Nu, nu e un delict, dacă ești invitata mea. Ești camaradul meu, nu?

— Da... Presupun.

— Atunci nu e un delict.

— Am înțeles.

Părăsind din nou LaiDakamul, drumul de această dată era diferit față de cel care ne ducea spre Mundi sau față de cel pe care am plecat când mi-am părăsit casa. În stânga și în dreapta nu se vedea nimic altceva decât pădure deasă și înaltă. Nu mai văzusem atâta verdețură de când fusesem trimisă în Takkar. Eram surprinsă. Sistemul ne ascundea atât de multe, ne limita atât de drastic și nu înțelegeam de ce.

— Jason, sunt prima care intră în Seklestia?

— Nu, Hami a fost prima.

— Hami?

— Da, Hami. Un Healer excelent.

— Și ce s-a întâmplat cu ea? Nu am auzit de ea în LaiDakam, Helen nu mi-a spus nimic.

— Știu. Și nici nu îți va spune. Hami, era puțin mai altfel. Așa, la fel ca tine.

— La fel ca mine?

— Da. Avea o conștiință proprie, chiar dacă sistemul i-a modificat prioritățile. I le-a modificat de atât de multe ori, că aproape nu m-a mai recunoscut. Aproape uitase cine sunt.

— Dar asta... asta este ilegal! Nu au voie să altereze amintirile unei ființe. Această acțiune este egală cu crima.

— Dar nu este o crimă de sine stătătoare, nu? Oamenii se întâmplă să mai uite. Există boli care să justifice pierderea memoriei. Sistemul iese curat din asta.

— Așadar, pentru că nu s-a supus, au început să-i șteargă memoria?

— Mai mult sau mai puțin. Hami era puternică.

— Pare a fi fost o persoană importantă pentru tine.

— Am iubit-o.

Și astfel m-a lăsat fără cuvinte. Oare și-a legat sufletul de ea ilegal? Oare au făcut-o în Seklestia? Mi se părea imposibil ca un Mediator să dezvolte sentimente față de un Healer sau de oricare altă ființă. Credeam că sunt limitați din punctul ăsta de vedere. Poate îi subestimaseam eu prea mult. Eram pe cale de a spune ceva, când Jason mi-a făcut semn să privesc în față.

— Am ajuns.

Seklestia se înălța înainte ca o stâncă imensă. Nu se vedea nimic prea clar din cauza barierei, dar, cu toate astea, îmi stârnise curiozitatea. Părea a fi un loc complet diferit de tot ce văzusem până atunci. La barieră se aflau alți doi Mediatori. Era ca și cum ajunsesem într-o lume a lor. Mă gândeam că vom avea probleme, având în vedere felul în care mă analizau. Jason le-a explicat pe scurt situația și, în scurt timp, ne-au lăsat să trecem.

Seklestia. Orașul rupt din alt univers. Era plin de verdeață. Natură pură în toată splendoarea ei. Casele erau

construite în stânci, iar vehiculele erau inexistente. Părea o bucățică de paradis. Mi-am întors privirea către Jason și am spart tăcerea.

— Aici e casa ta?

— De când am devenit Mediator partener, nu. Nu am mai fost de mult în Seklestia.

— Și de ce ai vrut să venim aici, tocmai acum?

— Pentru că vrei să vorbești liber, nu? Fără să-ți fie teamă că ai putea fi înregistrată sau auzită.

— Vreau? l-am întrebat ca și cum mă așteptam ca el să îmi spună ce vreau și ce nu.

— După tot ce ai văzut?

— Da... poate că am întrebări, i-am răspuns fără a fi prea încrezătoare.

Ne-am oprit în fața unui șir de scări. Să fi fost 300 sau 400 de trepte? Nu mai țin minte, dar știu că au fost multe. Am ajuns în vârf cu răsuflarea tăiată. De mult nu mai urcasem atâta. De obicei, totul era controlat. Tehnologia era pretutindeni, încât abia dacă mai trebuia să ridici un deget pentru a face ceva. Aici, era totul natural. Eram pregătită să îl mustru pe Jason, când m-am întors și am văzut priveliștea. Cel mai frumos loc pe care l-am văzut până în prezent. Un deal neatins, acoperit cu iarbă verde proaspătă și flori de toate culorile. Dincolo de deal, se vedea întreg orașul Seklestia. O minunăție. Ne-am așezat în iarbă, privind spre oraș.

— Acum, suntem liberi, mi-a spus din senin Jason.

— Liberi?

Nu înțelegeam la ce se referea.

— Da, liberi. Aici nu te aude nimeni, nu te vede nimeni, nu știe nimeni de existența ta.

— Dar cum e posibil? Sistemul nostru vede totul. Știe exact unde ne aflăm.

— Privește-l ca pe un punct mort. Vezi bariera aia care are o culoare diferită?

— Da.

Era într-adevăr o barieră complet diferită de toate pe care le văzusem până atunci. Avea o altă culoare, un fel de albastru turcoaz, foarte fad. Trebuia să îți mijești ochii pentru a-l putea observa.

— Până acolo se întind sistemele. De acolo și până unde ne aflăm noi e un punct mort. Un fel de eroare, dacă vrei să o numești așa.

— Și nu sunt conștienți cei 5 Supremi de eroarea asta? Mi se pare imposibil.

— Sunt conștienți, dar având în vedere că în Seklestia au acces doar Mediatorii, nu cred că au dat prea multă importanță acestei erori.

— Oh! Și vrei să spui că nimic din ceea ce vorbim aici nu poate fi înregistrat sau auzit?

— Exact așa.

— Așa ți-ai legat sufletul de Hami?

Eram foarte pertinentă pe atunci. Poate din cauza modificărilor pe care le-a făcut Helen în sistemul meu, îmi pierdusem sensibilitatea.

— Cehel, nu e vina ta, să știi. Sunt multe lucruri în care tu crezi, care nu sunt cu adevărat reale.

— Ce vrei să spui?

— Știi? Codul =Mien, e doar o iluzie.

— O iluzie.

Repetasem ca și cum lumea mi se zdruncinase complet. Ca și cum ultimul lucru pe care îl mai simțeam palpabil și pe care îl consideram pur se dezintegrase chiar sub ochii mei. O iluzie.